

Milujem vás.
Milujem vás tak veľmi.
Majsterka, toto je po prvýkrát, čo vás vidím.
Prvýkrát.
Som zo Šanghaja.
Taká šťastná, šťastná.
Aj ja vás vidím po prvýkrát.
Majsterka je k nám taká dobrá. Veľmi vás milujeme.
Aj ja vás veľmi milujem.
Ďakujem, Majsterka.
Ďakujem, Mama.
Ďakujem, Majsterka.
Majsterka, milujem vás.
Chýbala ste mi šesťnásť rokov.
Milujem vás.
Ďakujem. Viem.
Prichádzate z lásky.
18 rokov som vás nevidela, až teraz.
Poznám vás tak dlho?
Život po živote.
Kedysi vo svojom živote každé ráno sa Nasrudin vrúcne modlil k Bohu.
Nasrudin sa modlil každé ráno veľmi nahlas k Pánovi:
„Pane, Pane, daj mi prosím 1000 dolárov. Ak mi dáš iba 999 dolárov, o 1 dolár menej, nevezmem si to.“
Každé ráno sa takto modlil.
Mal suseda Žida.
Každé ráno ho teda počul hovoriť tú istú vec znovu a znovu.
Preto bol veľmi zvedavý.
Premýšľal o tom:
„Dobre, dám do tašky 999 dolárov, uvidíme, ako zareaguje, pretože neustále hovorí, že keď bude chýbať jediný dolár, nevezme si to.“
Čo za modlitba to je?

Zábavný človek.
Takže vložil 999 dolárov do tašky. Zatiaľ čo sa Nasrudin modlil, hodil tú tašku s 999 dolármi do komína.
A potom priložil ucho k stene a počúval, celý zvedavý, čo Nasrudin urobí.
Najskôr Nasrudin poďakoval Pánovi a úctivo spočítal peniaze.
Zistil teda, že je tam iba 999 dolárov ale vložil si ich do vrečka.
A potom sa pozrel smerom k Nebu a povedal:
„Nevadí, Pán mi už milostivo dal 999 dolárov. Som si istý, že mi dá aj zvyšok.“
Jeden dolár pre Neho nie je žiaden problém.
Možno dnes Pánovi jeden dolár chýba.
Možno nešiel do banky.
Alebo možno Mu banka dala o jeden dolár menej.
Kto vie?
Takže sa tak veľmi nestaral.
Žid bol teda veľmi, veľmi prekvapený a nervózny, ako sa situácia zvrtila.
Neočakával to.
Takže čakal a čakal, kým vyjde slnko, potom hneď utekal do Nasrudinovho domu a náhlivo zaklopal.
„Daj mi prosím späť tie peniaze! Sú moje! Vráť ich, vráť ich! To som bol ja, to boli moje peniaze!“
Nariekal, neriekal a neriekal.
Nasrudin sa ho teda spýtal:
„Dal si mi niekedy peniaze

do ruky?
Požiadal som ťa niekedy o peniaze?
O čom to hovoríš?“
Vedel o všetkom, len si Žida doberal.
Žid už nerozprával ale neriekal:
„To som bol ja!
To ja som ti cez komín zhodil peniaze v taške!
Vráť mi ich prosím.
Pretože každé ráno som ťa počul modliť sa rovnakú modlitbu znovu a znovu, a tak ma napadlo dať ti tie peniaze, aby som videl, či dodržíš svoje slovo Pánovi.“
Nasrudin sa hystericky zasmial a povedal:
„Pekná rozprávka ale zlý príbeh.
Ty veríš tomu, čo hovoríš?
Že by Žid len kvôli experimentu zhodil takú veľkú sumu dole mojím komínom moslimovi? Nie!“
Takže povedal veľmi ticho:
„Boh mi to dal a ja si to nechám, pretože On vyslyšal moje modlitby.“
Žid začal byť čoraz viac vystrašený, keď videl, že sa nikdy nemôže vyhádať s týmto moslimom, preto povedal: „Dobre, musíme ísť na súd.
To je ono!“
A potom Nasrudin povedal:
„Dobre, žiaden problém.
Idem s tebou, ale nemôžem ísť pešo.
Trvá to príliš dlho a ja som unavený.“
Žid sa teda obával, že sa snaží vyhovárať sa,

aby sa zdržal a bude
míňať peniaze,
preto odišiel,
priviedol somára
a dal ho Nasrudinovi.
Takže nielen o peniaze,
ale prišiel už aj o somárika.
A Nasrudin povedal:
„Áno, to je veľmi dobré,
ďakujem, ale musím sa
postarať aj o zovňajšok.
Nemôžem ísť k súdu
v mojich roztrhaných
šatách,
vo svojom starom plášti.
Potrebujem nejaké pekné
šaty. Vystrašený Žid
chcel čo najskôr
získať späť svoje peniaze,
preto priniesol krásne šaty.
Potom povedal,
že ešte potrebuje plášť,
pretože vonku je chladno.
Žid teda Nasrudinovi
kúpil a dal plášť,
pretože už viac nechcel
odkladať cestu
na súdny dvor.
Nasrudin vyliezol na mulicu
a odišiel na súd
spoločne so Židom
po svojom boku.
A keď sa ich sudca
spýtal, čo chcú,
Žid odpovedal:
„Vaša Ctihodnosť,
tento muž mi dlhuje 999
dolárov a odmieta zaplatiť.“
Sudca sa teda obrátil
k Nasrudinovi, Majstrov
a spýtal sa:
„Máš k tomu čo povedať?
Je to pravda?“
Nasrudin Mullah odpovedal:
„Spýtaj sa ho prosím,
či mi niekedy dal do ruky
čo i len penny.“
Žid teda
rozpovedal celý príbeh,
na čom sa Mullah,

to znamená učiteľ, veľmi
hlasno zasmial a povedal:
„Vaša Ctihodnosť, prosím
tento muž je môj sused.
Pravdepodobne ma počul
počítať moje peniaze.
Pán mi vskutku dal veľa
a je schopný dať mi
tisíckrát viac.
Čo sa týka tohto Žida,
radšej by zomrel,
než darovať jedinú penny
mohamedánovi.
Vaša Ctihodnosť, on ma chce
pripraviť o moje peniaze.
Nebol by som vôbec
prekvapený,
keby ste sa ho spýtali
na mulicu, na ktorej
som prišiel,
určite by povedal,
že aj tá patrí jemu.“
Žid sa obával,
že by mohol prísť
aj o mulicu a povedal teda:
„Áno, áno, vaša Ctihodnosť,
mulica je tiež moja!
Je moja!
Bolo to preto,
že ty by si nešiel
na súd pešo,
tak som ti ju dal.“
A teraz začal mať sudca
pocit, že ten Žid
to nemá v hlave
úplne v poriadku.
Keď si Mullah všimol
sudcov postoj,
začal sa smiať a povedal:
„Áno, on vám povie,
že aj plášť,
ktorý nosím na chrbte,
patrí jemu, vaša Ctihodnosť.“
a za všetko, čo sa nás
každodenne týka.
A je v poriadku,
ak sa modlíme za chlieb,
pretože sa musíme nasýtiť
predtým, než sa môžeme
znovu modliť.

Ako môže byť modlitba
oddaná, keď je žalúdok
prázdny a škvŕkanie je v ňom
hlasnejšie, než modlitby?
Človek by mohol by padnúť
mŕtvy skôr, než by ho Boh
vôbec počul.
Takže sa uistite,
že najskôr máte chlieb.
A potom „a neuved'
nás do pokušenia.“
A ďalej
„Odpusť nám naše viny
ako i my odpúšťame
svojím vinníkom.“
Je to ako
obchodná výmena.
„Najskôr to urob ty
a potom to urobím aj ja.“
Ale možno
Boh vám odpustí
tisíckrát
a vy odpustíte dlžníkovi
jediný raz.
My ľudia sme smiešni,
veľmi, veľmi smiešni.
Takže vidíte, toto je typické,
nemodlíme sa k Bohu
vo svojom voľnom čase,
kedy by sme sa mali modliť,
ale chceme robiť problémy
alebo sa miešať
do náboženskej viery
iných ľudí,
do ich záležitostí
alebo chceme poznať aj
ich najvnútornejšie pocity.
Pretože
väčšinou sú modlitby
rovnaké,
ale niekedy sú určitým
spôsobom modlitby človeka
veľmi, veľmi osobné,
dôverné.
Pretože možno máte
rodinný problém
a modlite sa k Bohu
ale nechcete, aby o tom
susedia vedeli.
Nechcete to

každému ohlasovať.
Ale napriek tomu
sused má nejaké slúchadlá
alebo emailové spojenie
a pozerá sa do vašej
súkromnej pošty s Bohom.
A teraz vidíte,
aj keď strká nos
do susedovho domu,
do Nasrudinovho domu
a vidí, že sa Nasrudin modlí,
malo by mu to pripomenúť,
že by sa tiež mal
vrátiť do svojho srdca
a modliť sa k Bohu.
Ale nie! On tam len sedí
a tajne odpočúva,
potajme počúva suseda,
všetko od A do Z,
od začiatku až po koniec
jeho modlitby.
A nejde a nemodlí sa sám.
Keď vidíme iného človeka
modliť sa, malo by nám to
pripomenúť, že „aj ja by som
sa mal ísť modliť.“
Však?
On sa modlí k moslimskému
Bohu. Ja k židovskému.
Ak neveríme,
že moslimský Boh
je ten istý
ako židovský Boh
alebo kresťanský Boh,
potom by sme mali ísť
a modliť sa k nášmu Bohu,
namiesto počúvania
jeho Boha, však?
Ale nie! Len tam stojíme
a miešame sa do záležitostí
iných ľudí.
Takže Nasrudin urobil
správnu vec, aby ho naučil
veľmi dobrú lekciiu.
A bola to veľmi
hrozivá lekciiu!
A veľmi drahá lekciiu.
Mohla byť veľmi drahá.
Našťastie Nasrudin bol
veľmi čestný človek.

Áno, samozrejme.
On bol veriacim v Boha
a čestným človekom.
On toho Žida
vôbec nechcel oklamať.
Ináč si mohol
tie peniaze nechať,
dokonca legálne.
On ale toho Žida vôbec
neoklamal.
Aj keby si peniaze nechal,
vôbec by nebol vinný.
Bol to Žid,
kto ich hodil
cez komín
v čase modlitieb.
A samozrejme mal
úplné právo veriť,
že mu to dal Boh.
Takže aj pred súdom
bol nevinný.
Mal zákonné
a aj morálne právo
vziať si všetky peniaze,
mulicu a aj kabát.
Ale neurobil to.
Urobil to len preto, aby dal
tomu zvedavému človeku
lekciu. V tomto prípade,
aj keď hovoríme, že to bol
Žid, nebol to skutočný Žid.
Nie, nebol to Žid, pretože
keby to bol skutočný Žid,
v žiadnom prípade by to
svojmu susedovi neurobil.
Nestrkal by nos
do vecí iných ľudí.
Nezahodil by takto peniaze,
len aby sa pohral
s nejakým chudákom.
Takže už nemôžete
povedať, že to bol Žid,
v žiadnom prípade.
Aj keď sa tu hovorí,
že to je Žid.
Alebo možno oficiálne to bol
Žid, ale nie skutočný. Nebol
Židom vo svojom srdci.
Kto je kresťan?
Človek, ktorý kráča

po ceste Krista.
Kto je moslim?
Človek, ktorý nasleduje
učenie proroka Mohameda.
To isté platí
v každom náboženstve.
Ak nepraktikujeme to,
čo učil Majster v našom
náboženskom písme,
potom nie sme nikým.
Sme tými,
ktorých naučili
takýto koncept
a dali nám Bibliu,
napríklad, alebo
budhistické písma
alebo možno
moslimský Korán.
Máme prístup
k tomuto svätému učeniu,
pretože sme sa narodili
do moslimskej rodiny
alebo
do kresťanskej rodiny,
do budhistickej rodiny,
do hinduistickej rodiny,
takže nemôžeme nikomu
povedať, že nevieme.
Mali by sme vedieť?
Mali by sme sa učiť
a správne využiť to,
čo nám bolo dané,
mali by sme poznať
svoje náboženstvo.
Ale my ho nepoznáme.
A nikdy by sme nemali
povedať, že sme moslim,
budhista, hinduista
alebo kresťan,
ak nevieme nič
o našom písme, ak ho
nepoznáme veľmi dobre
alebo ak mu veľmi dobre
nerozumieme.
Takže v takomto prípade,
preto hovorím,
že to vôbec nie je Žid.
On znehodnocuje
židovskú vieru.
Znižuje ostatných Židov,

pretože nerobí to,
čo by mal Žid robiť.
Mám na mysli to, že ak
povieme, že sme kresťan,
a robíme veci, ktoré sú
veľmi nekresťanské,
potom skutočne
robíme hanbu kresťanom.
Ak sme budhisti,
a robíme veci, ktoré sú
veľmi nebudhistické,
potom sme skutočnou
hanbou budhistického
náboženstva.
Takže nezáleží na tom,
aké je pomenovanie,
ku ktorému sa radíme,
mali by sme byť dobrí.